

Vlaams
Parlement

vergadering **C20**
zittingsjaar 2014-2015

Handelingen

Commissievergadering

Commissie voor Bestuurszaken, Binnenlands Bestuur,
Inburgering en Stedenbeleid

van 14 oktober 2014

INHOUD

VRAAG OM UITLEG van mevrouw Barbara Bonte tot mevrouw Liesbeth Homans, viceminister-president van de Vlaamse Regering, Vlaams minister van Binnenlands Bestuur, Inburgering, Wonen, Gelijke Kansen en Armoedebestrijding, over de toelating van het Gentse stadsbestuur om anderstalige leerlingen hun thuistaal te laten spreken op school en de strijdigheid hiervan met het Vlaamse inburgerings- en integratiebeleid – 13 (2014)	3
VRAAG OM UITLEG van de heer Ward Kennes tot mevrouw Liesbeth Homans, viceminister-president van de Vlaamse Regering, Vlaams minister van Binnenlands Bestuur, Inburgering, Wonen, Gelijke Kansen en Armoedebestrijding, over het voorstel van de Vlaamse Autonome Raad voor het Uitvaartwezen (Varu) om een wettelijk kader te creëren voor biocrematie – 124 (2014-2015)	
VRAAG OM UITLEG van de heer Peter Wouters tot mevrouw Liesbeth Homans, viceminister-president van de Vlaamse Regering, Vlaams minister van Binnenlands Bestuur, Inburgering, Wonen, Gelijke Kansen en Armoedebestrijding, over de vraag naar een wettelijk kader voor resomatie – 172 (2014-2015)	8
VRAAG OM UITLEG van mevrouw Ingrid Pira tot mevrouw Liesbeth Homans, viceminister-president van de Vlaamse Regering, Vlaams minister van Binnenlands Bestuur, Inburgering, Wonen, Gelijke Kansen en Armoedebestrijding, over de afschaffing van het Provinciefonds en de impact daarvan op regionale landschappen en bosgroepen – 197 (2014-2015)	11

VRAAG OM UITLEG van mevrouw Barbara Bonte tot mevrouw Liesbeth Homans, viceminister-president van de Vlaamse Regering, Vlaams minister van Binnenlands Bestuur, Inburgering, Wonen, Gelijke Kansen en Armoedebestrijding, over de toelating van het Gentse stadsbestuur om anderstalige leerlingen hun thuistaal te laten spreken op school en de strijdigheid hiervan met het Vlaamse inburgerings- en integratiebeleid

– 13 (2014)

Voorzitter: de heer Bert Maertens

De voorzitter: Mevrouw Bonte heeft het woord.

Mevrouw Barbara Bonte (Vlaams Belang): Minister, de vraag gaat over onderwijs, maar ik stel ze aan u als minister van Inburgering, omdat ik het wil hebben over het aspect van inburgering en de relatie met het Vlaamse inburgeringsbeleid.

In Gent moeten nieuwe leerkrachten in het stedelijk onderwijs voortaan een gedragscode ondertekenen met daarin het pedagogische project van de stad Gent. De gedragscode moet voor alle leerlingen als een leidraad dienen en moet door nieuwe leerkrachten samen met het arbeidscontract worden ondertekend. Een van de speerpunten is het toelaten van de thuistaal voor anderstalige leerlingen. Kinderen die les volgen in het Gentse stedelijk onderwijs zullen met andere woorden voortaan de kans krijgen om hun thuistaal te spreken op school in plaats van het Nederlands.

De voorzet van deze bizarre maatregel, toch wel, werd reeds gegeven in april, toen het Gentse stadsbestuur bij monde van de schepen van Onderwijs besliste dat anderstalige leerlingen in de Gentse scholen niet langer mochten worden aangespoord om buiten de klas, bijvoorbeeld op de speelplaats of bij schooluitstappen, Nederlands te praten. En ook in de klas mogen anderstalige leerlingen voortaan hun thuistaal spreken, bijvoorbeeld om uitleg te vragen.

Allerlei wetenschappelijk onderzoek moet aantonen dat deze aanpak de juiste is. Maar wat bepaalde studies, sociologen of allerlei docenten van 'multiculturele studies' ook mogen beweren, de maatregel gaat volgens mij in de praktijk leiden tot een soort van 'apartheid' op school. Want kinderen die dezelfde taal spreken, gaan samenklitten in groepjes. Dat is onvermijdelijk en het is nefast voor de kinderen zelf. Ze zouden juist zo veel mogelijk vrienden moeten maken op school. En hoe kan dat beter dan door dezelfde taal te spreken? En wat bijvoorbeeld als een leerkracht moet ingrijpen in een incident, waarbij een kind gepest wordt door een groep andere kinderen in een andere taal? Dan staat de leerkracht daar. Die begrijpt niet wat er gezegd wordt. Hij kan niets doen.

Het hoeft dus niet te verwonderen dat leerkrachten dit geen goed idee vinden. Ook anderstalige leerkrachten vinden het overigens geen goed idee. Dat blijkt bijvoorbeeld uit een recente studie van de sociologen Orhan Agirdag en Mieke Van Houtte over anderstalige leerlingen met als thuistaal Turks. In de studie werd vastgesteld dat zowel leerkrachten als Turkse ouders niet wilden dat kinderen Turks mogen spreken in en buiten de klas. Maar de onderzoekers zelf negeren natuurlijk de mening van ouders en leerkrachten, vinden dat zij ongelijk hebben en gaan niet akkoord met de stelling dat taalachterstand een belangrijke oorzaak is van leerachterstand.

Nochtans dragen kinderen die taal- en leerachterstand hun hele schoolcarrière met zich mee, met alle gevolgen van dien, zoals ongekwalificeerde uitstroom, zich begeven op de arbeidsmarkt zonder diploma, misschien wel met jaren van werkloosheid in het vooruitzicht. Kennis van de Nederlandse taal – u zult het

ongetwijfeld met mij eens zijn – is een van de voornaamste sleutels om ingeburgerd te geraken. Het is niet de enige sleutel, want het aanvaarden van onze cultuur, onze waarden en wetten is zeker even belangrijk. Nederlands leren is de minimale inspanning die vreemdelingen moeten doen om in onze maatschappij te kunnen functioneren. Hoe vroeger ze daarmee beginnen, hoe gemakkelijker dat is.

In plaats van kinderen te stimuleren om Nederlands te leren en hen bewust te maken van de maatschappelijke meerwaarde van het spreken van onze taal, raadt het Gentse stadsbestuur mensen af om van jongs af aan onze taal te spreken. Integendeel, zij moedigen hen zelfs aan om hun thuistaal te spreken. Dat is hoe dan ook toch een volledig verkeerd signaal.

Een taal leren enkel tijdens de lessen is trouwens niet voldoende. Tijdens de speeltijden, de lunch, de buitenschoolse opvang en schooluitstappen krijgen anderstalige kinderen pas echt de kans om onze taal op een actieve manier te leren: in gesprekken, spelletjes enzovoort. Kinderen stimuleren om tijdens deze momenten toch hun thuistaal in plaats van het Nederlands te praten, druist in tegen elke logica.

De vraag rijst of de Gentse gedragscode verenigbaar is met het Vlaamse integratie- en inburgeringsbeleid. In het regeerakkoord staat immers te lezen, en ik citeer: "Het integratiebeleid wordt verder afgestemd op de noden van lokale besturen, want integratie en burgerschap ontstaat in de buurt, de gemeente of stad. Daarbij zetten we sterk in op participatie (onder meer op de arbeidsmarkt, het wijk- en verenigingsleven, het onderwijs en de cultuurvoorzieningen) en op taalverwerving Nederlands." En verder lezen we: "Taal leer je ook door deel te nemen aan de samenleving. We stimuleren het 'al doende' leren van Nederlands." Ten slotte: "We pakken taalachterstand Nederlands reeds in een vroeg stadium aan. We zetten in op maatregelen die daartoe bijdragen, inclusief het stimuleren van ouderparticipatie en taalontwikkeling voor de leeftijd van 3 jaar. We zetten in op een maximale participatie aan het kleuteronderwijs. Kinderen vanaf 3 jaar willen we zo veel mogelijk daadwerkelijk naar school doen gaan. We doen daarvoor een beroep op o.a. de Huizen van het Kind."

Minister, in hoeverre doet de gedragscode die in het Gentse stedelijk onderwijs ingevoerd werd, en dan specifiek het punt met betrekking tot het toelaten dat anderstalige leerlingen hun thuistaal spreken, afbreuk aan het integratie- en inburgeringsbeleid van de Vlaamse Regering? In hoeverre vallen die twee zaken te rijmen met elkaar? Wat is uw standpunt over het aanleren van het Nederlands aan anderstalige kinderen? Moedigt u het spreken van de thuistaal aan? Komt er overleg met het Gentse stadsbestuur of is dat er al geweest? Zo ja, wat zijn de resultaten daarvan?

De voorzitter: Mevrouw Sminate heeft het woord.

Mevrouw Nadia Sminate (N-VA): Voorzitter, minister, geachte leden, ik ben zelf een groot voorstander van meertaligheid. Ik vind het een grote troef zich in meerdere talen te kunnen uitdrukken. Het is echter evident dat een goede kennis van het Nederlands een absolute voorwaarde is om goed te kunnen functioneren in onze maatschappij. Daar knelt nu net het schoentje. De cijfers bewijzen dat de kennis van het Nederlands bij onze kinderen stelselmatig daalt. Dat is natuurlijk spijtig, want dat vermindert de kansen op slagen, zowel op school als op de arbeidsmarkt.

Het woord zegt het zelf: de thuistaal is de taal die thuis wordt gesproken of mag worden gesproken. Ik vind het evident dat men op school zo veel mogelijk kinderen de kans geeft om het Nederlands te oefenen, maar eigenlijk niet alleen op school. Ik vind dat we een geïntegreerde aanpak moeten gebruiken, waarbij

zo veel mogelijk generaties worden aangesproken. Het begint voor mij al voor de kinderen naar school gaan. Het begint met de kinderopvang. Daar moet zo veel mogelijk taalstimulatie gebeuren. Nadien moet er zo veel mogelijk worden gestimuleerd dat kleuters naar het kleuteronderwijs gaan. En dan is er natuurlijk de volgende generatie, de ouders. Er moet worden gestimuleerd dat ouders zo veel mogelijk lessen NT2 volgen, toch die ouders die het Nederlands niet machtig zijn.

Volgens mij gaat het dus om veel meer dan enkel het spreken van de thuistaal op de speelplaats. Dat is volgens mij de enige manier om die daling qua cijfers tegen te gaan.

De voorzitter: De heer Caron heeft het woord.

De heer Bart Caron (Groen): Voorzitter, minister, geachte leden, dit is een goede vraag, omdat ze natuurlijk bijzonder relevant is, en nog relevanter wordt in de toekomst, denk ik. Laten we het Gentse voorbeeld misschien maar beschouwen als een pars pro toto en een discussie hebben over het geheel.

Mevrouw Sminate, u hebt natuurlijk een belangrijk punt als u zegt dat taalverwerving iets is dat gebeurt in vele milieus en op vele plaatsen, en dat dit op een geïntegreerde manier moet worden gedaan. Ik ben het met u eens. Anderzijds is meertaligheid een fenomeen dat je niet zomaar uit de samenleving kunt bannen. De vraag rijst of je dat ook moet doen.

Er zijn enkele tegenindicaties. Er is het wetenschappelijk onderzoek dat aantoonde dat meertaligheid vooral bij kinderen – en hoe jonger, hoe sterker – een dynamiek is die hun taalontwikkeling, ook van het Nederlands, bevordert in plaats van belemmert. Zelfs het hanteren van verschillende thuistalen is niet altijd een nadeel. Integendeel, het is vaak een voordeel.

Mevrouw Bonte, u suggereert in uw vraag om uitleg dat een taal leren tijdens de lessen niet voldoende is, dat er ook een aantal ongedwongen momenten moeten zijn waarin kinderen met elkaar in het Nederlands kunnen communiceren. Ik denk dat het niet alleen Russische kinderen zullen zijn die op een Vlaamse lagere school zitten. Het zullen kinderen zijn uit vele verschillende culturen. Ik ga ervan uit dat een zeer beperkte groep kinderen hun thuistaal zullen gebruiken en dat de communicatie met de andere kinderen wel degelijk in het Nederlands zal verlopen. Ik vraag me dus af in welke mate we hier geen spook zitten na te jagen.

Ter vergelijking, ik ben enkele jaren geleden met de Nederlandse Taalunie in Suriname geweest. Daar worden 23 talen gesproken door in totaal 300.000 mensen. Dat is heel erg veel. Dat zijn heel kleine talen. Er is één gemeenschappelijke taal: niet het Engels, maar het Nederlands. Alle mensen spreken hun eigen taal en spreken ook allemaal Nederlands. Dat is de taal waarin ze met elkaar communiceren en waarin ze onderwijs organiseren, de administratie en de overheid. Het gaat hier echter vooral over het onderwijs. Kinderen doen er mee aan literatuurwedstrijden, er is een kinder- en jeugdjury, net zoals bij ons. Dat belet niet dat die kinderen op de speelplaats wellicht ook hun eigen taal zullen spreken.

Ik denk dus dat we het probleem zeker niet in negatieve termen moeten opschrijven. Het is zoals mevrouw Sminate heeft gezegd: meertaligheid, maar op een sterke sokkel van het Nederlands. Dat lijkt me de boodschap te zijn in deze kwestie. We moeten daar niet geforceerd over doen. Dat is ons standpunt. Taalvariatie is een rijkdom en geen verarming.

De voorzitter: De heer Kennes heeft het woord.

De heer Ward Kennes (CD&V): Voorzitter, minister, geachte leden, de situatie is, denk ik, dat heel wat kinderen opgroeien in een meertalige context, dat de

scholen daar ook op een bepaalde manier mee moeten omgaan, en dat kinderen zowel Nederlands moeten leren als taligheid moeten verwerven, wat nog iets anders is dan een specifieke taal leren. Als iemands thuistaal en moedertaal het Nederlands is, dan lopen taligheid en het Nederlands parallel, maar voor heel wat kinderen, steeds meer kinderen in ons land is dat niet meer het geval.

Dan is het de vraag hoe een school daarmee moet omgaan. Onze partij heeft ter zake, ook in de commissie Onderwijs, altijd sterk gepleit voor een zekere autonomie voor de scholen, om te bekijken hoe ze hun pedagogisch project gestalte geven, maar ook hoe ze omgaan met een beleid met betrekking tot meertaligheid. Het is belangrijk dat men een beetje vertrouwen geeft aan scholen. Uiteraard is het zo dat in Vlaanderen de onderrichtstaal het Nederlands is, en dat het een doelstelling moet zijn om iedereen volop ontwikkelings- en participatiekansen te geven, omdat iedereen die van school komt, perfect moet kunnen functioneren in het Nederlands, in zijn sociaal leven, op de arbeidsmarkt, in contacten met de overheid enzovoort. Het is dus net iets complexer dan dat.

Als ik dan bekijk hoe Gent daarmee omgaat, dan lees ik: "We willen hieraan actief werken door het Nederlands op school als instructie- en communicatietaal te stimuleren, maar zonder repressief op te treden t.a.v. andere (thuis)talen van leerlingen en hun ouders." De keuze voor het Nederlands staat dus voorop, maar men zegt dat men dat niet repressief zal doen. Verder expliciteert men dan hoe men dat dan wil doen: "(...) aan de thuistaal van anderstaligen in onderwijs een respectvolle plek geven, zowel in de leertijd als op de speelplaats." Ik denk dat dit al het kader schetst en dat daar op zich niet zoveel aan de hand is. Dat een leerkracht Russisch zal moeten spreken op de speelplaats, lijkt me zeer vergezocht. De taal waarin het onderwijs zal gebeuren en waarin de leerkrachten communiceren met die meertalige kinderen, lijkt me het Nederlands te zijn.

Ik denk dat het goed is om de complexiteit een plaats te geven in de school. Maar het moet de bedoeling zijn dat iedereen op termijn goed Nederlands kent. De ontwikkeling van taligheid speelt daarin een rol.

De voorzitter: De heer Meremans heeft het woord.

De heer Marius Meremans (N-VA): Ik wil een bedenking meegeven omdat ik zelf uit het veld kom. Ik heb in de praktijk gestaan tot december 2012. Ik heb de wenkbrauwen gefronst bij het voorstel van de stad Gent. In de school waar ik stond, hadden we diverse nationaliteiten. De voertaal was het Nederlands. Maar we moeten toch stilstaan bij de taak van de leerkracht. Hij moet ook toezicht houden op de speelplaats en ervoor zorgen dat de leerlingen met elkaar communiceren. Je moet daar niet krampachtig over doen. Maar het moet wel allemaal beheersbaar en haalbaar zijn. Daar wil ik toch voor pleiten. We kunnen hier heel mooie theorieën verkondigen, maar de praktijk is toch nog iets anders. Heel veel scholen en heel veel directies ondernemen enorm veel pogingen om het Nederlands te bevorderen. Men kan zeggen dat meertaligheid bij jonge kinderen een pluspunt is. Dat klopt. Maar niet elk kind is een bolleboos in talen. Niet elk kind heeft het vermogen om dit heel snel te verwezenlijken. Voor sommige kinderen is het inderdaad hun derde taal. Bijvoorbeeld Rwandezen hebben hun inlandse taal, dan het Frans als administratieve taal, en dan nog eens het Nederlands. En toch is dit mogelijk. Ik zou dus toch pleiten voor zin voor realisme, ook bij diegenen met de grote ideeën en de grote gedachten.

Het stopt ook niet bij de school. Heel veel directies geven brieven mee aan de ouders: "Alstublieft, als na de school uw kind naar het voetbal kijkt, laat het dan kijken naar de VRT of de NOS. Zorg ervoor dat uw kind in contact komt met de Nederlandse taal, ook buiten de school." We moeten wel zien dat we de arbeid die wij voorzien voor onze leerkrachten, niet ondermijnen.

De voorzitter: Dank u, collega's, dit debat heeft misschien, of heel wat meer, voeling met de commissie Onderwijs. Minister Homans heeft het woord.

Minister Liesbeth Homans: Voorzitter, mevrouw Bonte stelt mij vragen die totaal niet tot mijn bevoegdheid behoren. Het pedagogisch project is de vrijheid van de inrichtende macht van het onderwijs. Zo staat het ingeschreven in de Grondwet. Ik heb eens gekeken hoe soortgelijke vragen in het verleden werden behandeld. Ze werden allemaal beantwoord door de minister van Onderwijs. Mevrouw Bonte, ik vind het dus heel vreemd dat u deze vraag stelt aan mij, in de hoedanigheid van minister van Inburgering en Integratie, te meer omdat u eigenlijk ook peilt naar mijn persoonlijke mening. Ik zit hier niet in de hoedanigheid die het mogelijk maakt dat ik mijn persoonlijke mening hierover zal delen met iedereen. Ik ben als minister bevoegd voor de inburgering en integratie.

Ik vind kennis van het Nederlands ontegensprekelijk zeer belangrijk, want taal verbindt ons allemaal. In het regeerakkoord staan een aantal belangrijke passages over de kennis van het Nederlands. Maar de specifieke vragen die u nu stelt over het project in Gent, moet u stellen aan de bevoegde minister, en dat is hier de minister van Onderwijs.

De voorzitter: Mevrouw Pira heeft het woord.

Mevrouw Ingrid Pira (Groen): Waarom wordt zo'n vraag dan ontvankelijk verklaard?

De voorzitter: Dat zult u aan de vaste voorzitter van de commissie moeten vragen. Ik stel voor dat we dit straks in de regeling van de werkzaamheden even bespreken.

Mevrouw Bonte heeft het woord.

Mevrouw Barbara Bonte (Vlaams Belang): Ik heb toch duidelijk de link aangetoond? Ik heb passages geciteerd uit het Vlaams regeerakkoord over inburgering en talenkennis. Dat is toch heel belangrijk. Minister, ik vind dat u er zich heel gemakkelijk van afmaakt door mij te zeggen dat ik het dan maar aan een andere minister moet vragen. U kunt wél de nodige maatregelen nemen. Als minister van Inburgering draagt u de eindverantwoordelijkheid voor het inburgeringsbeleid in Vlaanderen. U weet net zo goed als ik dat inburgering onmogelijk wordt als de mensen onze Nederlandse taal niet kennen. Daarom citeer ik graag de Talennota van de voormalige minister van Onderwijs, Pascal Smet, een socialist nog wel: "Nochtans is een rijke kennis van het Standaardnederlands dé voorwaarde voor wie in Vlaanderen wil leren, wonen, werken, leven. Wie van elders komt, en geen Standaardnederlands leert, blijft in de beslotenheid van het eigen gezin of de eigen gemeenschap leven, en leeft in Vlaanderen buiten Vlaanderen." Hij wist dus ook dat dit zeer belangrijk is. Hiermee heb ik de duidelijke link aangetoond met het inburgeringsbeleid.

Er werden ook vragen gesteld over meertaligheid. Ik benadruk dat ik absoluut niet tegen meertaligheid ben. Integendeel. Ik heb dat nergens ter discussie gesteld. Maar ik vind wel dat men eerst goed Nederlands moet leren vooraleer men andere talen kan leren.

Ten slotte verwijs ik naar het Gentse experiment in vier scholen. Men heeft daar Turkse leerlingen eerst leren lezen en rekenen in het Turks. Daar werden uren Nederlands vervangen door uren Turks. Men leerde die leerlingen ook in het Turks lezen, maar dat experiment is grandioos mislukt. Die lessen Turks hebben geenszins geleid tot een verbetering van het Nederlands en het Turks.

Minister, dat wou ik u nog meegeven. Ik vraag u om hierover overleg te plegen met minister Crevits.

De voorzitter: De vraag om uitleg is afgehandeld.

**VRAAG OM UITLEG van de heer Ward Kennes tot mevrouw Liesbeth Homans, viceminister-president van de Vlaamse Regering, Vlaams minister van Binnenlands Bestuur, Inburgering, Wonen, Gelijke Kansen en Armoedebestrijding, over het voorstel van de Vlaamse Autonome Raad voor het Uitvaartwezen (Varu) om een wettelijk kader te creëren voor biocrematie
– 124 (2014-2015)**

**VRAAG OM UITLEG van de heer Peter Wouters tot mevrouw Liesbeth Homans, viceminister-president van de Vlaamse Regering, Vlaams minister van Binnenlands Bestuur, Inburgering, Wonen, Gelijke Kansen en Armoedebestrijding, over de vraag naar een wettelijk kader voor resomatie
– 172 (2014-2015)**

Voorzitter: de heer Bert Maertens

De voorzitter: De heer Kennes heeft het woord.

De heer Ward Kennes (CD&V): Voorzitter, minister, collega's, mijn vraag om uitleg behandelt een aantal nieuwe begrippen die ik enkele maanden geleden zelf nog niet kende, maar die nu een welbepaalde invulling krijgen. Het gaat dan onder andere over resomering – of resomatie – en cryomatie. Dat zijn twee technieken die op een andere manier omgaan met het stoffelijk overschot van personen. Er is al een hele tijd wetenschappelijk onderzoek bezig, ook in andere landen, vooral naar aanleiding van het omgaan met dierenkadavers. Op een bepaald moment is de vraag gesteld of we ook niet op een respectvolle manier nieuwe technieken kunnen toepassen op het omgaan met menselijke stoffelijke overschotten.

De techniek van de resomatie of resomering lost het stoffelijk overschot op in water en loogzout. Volgens bepaald onderzoek zou dat milieuvriendelijker zijn dan begraven of cremieren. Er zijn verschillende onderzoeken gebeurd en die geven niet altijd dezelfde uitkomst, naargelang van wat men allemaal meet. Het gaat over kwik, CO₂, en nog andere zaken die een impact hebben op het leefmilieu.

Anderzijds is er ook de techniek van de cryomatie, die – anders dan de resomatie, die gaat tot plus 180 graden – een lichaam afkoelt tot min 196 graden. Het lichaam wordt dan zo broos dat het tot stof uiteenvalt. In beide situaties keert de mens tot stof terug, maar dan wel in een heel snel tempo. Er is geen totale verdwijning, er blijft in elk geval stof over dat men in een urne kan bewaren of dat men kan uitstrooien.

De Vlaamse Autonome Raad voor het Uitvaartwezen heeft een standpunt ingenomen en wil dat graag met de minister bespreken. De raad vraagt niet enkel een wettelijk kader om die nieuwe technieken mogelijk te maken, maar pleit er zelfs voor helemaal af te stappen van de klassieke crematie en ook van de crematoria met een aula die een grote regio bedienen. Dat zijn natuurlijk heel vergaande standpunten. Volgens de raad is er nood aan technische faciliteiten op kleine schaal, zonder afscheidsruimte. De rouwplechtigheid kan dan elders plaatsvinden.

In deze commissie hebben we al vaak gesproken over de uitvaartsector, onder andere over het monopolie dat nu bij gemeenten en intercommunales ligt. Sommigen hebben ervoor gepleit om de privésector meer toe te laten. Dat is niet meteen mijn standpunt, maar hier worden wel suggesties gedaan om die sector redelijk grondig te hervormen: enerzijds inzake technieken voor het ter aarde bestellen, en anderzijds inzake de organisatie van de sector.

Minister, welke zijn de juridische en administratieve bezwaren om de bio-crematie/resomering enerzijds en cryomatie anderzijds in Vlaanderen in te voeren? Laat u verder onderzoek doen naar de voordelen van deze techniek? Uit bepaalde lectuur heb ik vernomen dat het eindoordeel nog niet is vastgesteld, maar dat het toch iets is om verder te onderzoeken.

De voorzitter: De heer Wouters heeft het woord.

De heer Peter Wouters (N-VA): Voorzitter, minister, collega's, op vrijdag 3 oktober werd er in verscheidene media bericht over de vraag van de Vlaamse uitvaartsector naar een wettelijk kader voor een nieuwe vorm van lijkbezorging. Momenteel geldt er een totaalverbod. Resomatie lijkt zo zijn voor- en nadelen te hebben. Het grootste voordeel is misschien wel dat er bij resomatie geen verbrandingsproces komt kijken, waardoor er geen probleem is van kwikverdamming en dioxines en het dus als 'milieuvriendelijker' wordt beschouwd. Toch zijn er nog heel wat vragen over resomatie.

Producent Matthews geeft zelf toe dat het proces en de installaties nog niet volledig op punt staan. Bovendien is er nog geen oplossing voor de vloeistoffen die achterblijven na de resomatie. In de testopstellingen worden ze in het afvalwater geloosd. Ik heb hier vreemde gedachten bij, maar goed. Het proces duurt ook langer dan een crematie, waardoor de winst voor het milieu teniet wordt gedaan, en waardoor het zeker geen goedkoper alternatief is. Al zijn dat zaken die misschien wel opgelost geraken als de techniek volledig op punt staat.

Ik heb nu de Pandy-methode besproken, maar de cryomatie is ook tamelijk akelig. Bij vriesdrogen blijft er van een normale mens 25 tot 30 kilogram over. Hoeveel er van mij zou overblijven, laat ik in het midden. *(Gelach)*

Maar er blijft toch nog een hoop over. Dat lijkt me ook niet de zaligmakende oplossing om met onze dierbare overledenen om te gaan.

Minister, overweegt u om een decretaal kader te creëren voor resomatie en/of cryomeren? Die vraag deel ik met de heer Kennes. Lopen er gesprekken met de verschillende actoren en de uitvaartsector? Ik kan me niet indenken dat we willen dat er op elke hoek van de straat een oploscentrum komt. Hebt u van de lokale besturen al de vraag gekregen om een machtiging te krijgen voor de organisatie van resomatie?

De voorzitter: Dank u, mijnheer Wouters, voor uw oplossingsgerichte vraag. Er mag best wat humor in de politiek zijn. Dat kan de discussie enkel voeden.

De heer De Meulemeester heeft het woord.

De heer Marnic De Meulemeester (Open Vld): Voorzitter, minister, collega's, ik waag me niet aan allerhande methodes die hier aan bod zijn gekomen. Daarvoor ken ik te weinig van het onderwerp. Maar inderdaad, we hebben de persberichten gezien van Varu, waarbij de Vlaamse uitvaartsector voorstander blijkt van het creëren van een wettelijk kader voor resomeren of biocrematie.

We mogen er toch van uitgaan dat de vermelde techniek complexer is dan het lijkt. Daar mag men niet te licht over gaan. Er zijn aspecten van hygiëne en dergelijke, die ten volle zouden moeten worden onderzocht. Varu, toch de belangenvereniging, zou er ook voorstander van zijn om af te stappen van de klassieke crematie. Ik vind het kort door de bocht om die switch te maken. Dat is zeer verregaand.

Los van de studie, die toch wel zal zijn gehouden door Varu, neem ik aan, vraag ik me af of u een zicht hebt op de behoeften bij de lokale besturen en bij de gemeenschap, minister. Bij mijn weten, maar ik kan me natuurlijk vergissen, zijn

die niet bijster groot. Een dergelijk onderwerp moet ten gronde worden onderzocht. Ik sluit me aan bij de heer Kennes dat verder onderzoek minstens op zijn plaats is, voor we kunnen overgaan tot een decreetgevend initiatief. Dat zou veel, veel te vroeg zijn. De belangenvereniging Varu wil die nieuwe techniek ingang doen krijgen en wil een andere afschaffen. Maar in hoeverre is daar behoefte aan?

De voorzitter: Minister Homans heeft het woord.

Minister Liesbeth Homans: Bedankt aan de vraagstellers. Ik moet zeggen dat ik niet echt thuis was in de technieken en dat ik veel heb bijgeleerd. Dat komt altijd van pas.

Mijnheer Kennes, u weet beter dan ik dat er momenteel twee wijzen van lijkbezorging zijn toegelaten in Vlaanderen: gewoon begraven of cremeren. Dit is zo wettelijk verankerd en, als ik me niet vergis, is dat redelijk recent, in 2013, herbevestigd in een decreet in het Vlaams Parlement.

U vraagt naar de mogelijkheden. Kan er een regelgevend kader komen voor resomatie? Ik heb overlegd met de heer Decoster en mijn administratie. Zij stellen dat ze de evoluties op de voet willen volgen, maar momenteel is er nog niet voldoende materiaal aanwezig om op een objectieve manier een oordeel te kunnen vellen.

Er is verwezen naar de milieuvriendelijkheid van het resomeren. Ik wil opmerken dat daarbij toch vraagtekens kunnen worden geplaatst. Resomatie is een chemisch proces. Dat is iets anders dan de zogezegde 'biocrematie', wat hier ook door iemand is aangehaald. Er is wel degelijk een energiekost. Men gebruikt hoge druk, het water moet worden verwarmd, het afvalwater moet worden behandeld en dergelijke. Het grootste voordeel, waardoor men over 'biocrematie' spreekt, is dat er bij resomatie geen houten kist wordt gebruikt. Maar we weten allemaal dat het mogelijk is om gewoon te cremeren zonder houten kist. Maar dat beschouwen de meeste begrafenisondernemers en crematoria als onethisch, en ik kan dat wel begrijpen.

Er is ook een ethische dimensie. De heer Wouters heeft ernaar verwezen. Momenteel is deze techniek mogelijk in twee landen, in de Verenigde Staten en in Canada. Zo'n proces van resomatie gaat gepaard met het gebruik van 400 liter water. Het lijk wordt daarin opgelost. Er blijven nog wat stoffelijke overschotten over en men kan inderdaad nog een urne mee naar huis krijgen of zo. Maar in Amerika dumpen ze dat afvalwater gewoon in de riolering. Ik vind dat een zeer vreemde gedachte, als je weet wat er in Vlaanderen met ons rioolwater gebeurt en welke processen er allemaal op volgen. Het zou misschien wel eens mogelijk zijn dat je een opgelost deel van een overledene mee binnen hebt. Enfin, ik zou dat niet zo prettig vinden.

De techniek van resomatie vraagt nog heel wat onderzoek. Er zijn nog uitdagingen die moeten worden uitgeklaard. Ik denk aan aspecten van techniek, ethiek en milieu. De maatschappelijke discussie vind ik toch ook niet zo irrelevant in dit debat. Daarom is mijn mening als minister van Binnenlands Bestuur dat het vandaag nog te vroeg is om concreet na te denken over een regelgevend kader.

Mijnheer Wouters, u vraagt of er al overleg is geweest. Ik heb ook uit de media begrepen dat Varu vragende partij is. Ik ben graag bereid tot overleg. Ik heb nog geen vraag gekregen, maar ik neem aan dat die wel zal komen. Als ze mij de vraag stellen, wil ik met veel openheid het debat aangaan. Tot slot, ik heb nog van geen enkel lokaal bestuur de vraag gekregen voor een machtiging.

De voorzitter: De heer Kennes heeft het woord.

De heer Ward Kennes (CD&V): Minister, bedankt voor uw antwoord. U maakt terecht kanttekeningen, bij het leefmilieuaspect maar ook bij het ethische aspect en het maatschappelijke draagvlak. Die punten tonen aan dat er op dit moment niet meteen nood is aan een decretaal initiatief. We moeten het zeker volgen, de regering zowel als het parlement. We moeten de vinger aan de pols houden, maar vandaag moet het geen aanleiding geven tot decreetgeving.

De voorzitter: De heer Wouters heeft het woord.

De heer Peter Wouters (N-VA): Dank u wel, minister, voor uw antwoord. Ik begrijp dat u de voor- en nadelen nog serieus moet afwegen, dat de techniek nog op punt moet worden gesteld. Ik wil nog opmerken dat de crematoria vrij veel plaats hebben gemaakt om bijkomende technieken mee te nemen. Zij kunnen een nuttige speler zijn om mee te overleggen, wetende dat de Vlaamse overheid de laatste jaren fel heeft geïnvesteerd in die crematoria. Dat mag ook geen verloren geld zijn, dat is zonde. En misschien moeten we eens kijken bij onze noorderburen, want daar is het debat volop aan de gang. Gluren bij de burens kan nooit kwaad.

De voorzitter: De heer De Meulemeester heeft het woord.

De heer Marnic De Meulemeester (Open Vld): Uw antwoord was zeer duidelijk, minister. Dank u.

De voorzitter: Minister Homans heeft het woord.

Minister Liesbeth Homans: Mijnheer Wouters, ik wil nog even ingaan op wat u nog hebt gevraagd over die nieuwe crematoria. Ik weet dat er in Aalst, Zemst en Lommel bij het uitschrijven van het concept rekening wordt gehouden met ruimte voor eventuele andere technieken.

De voorzitter: De vragen om uitleg zijn afgehandeld.

VRAAG OM UITLEG van mevrouw Ingrid Pira tot mevrouw Liesbeth Homans, viceminister-president van de Vlaamse Regering, Vlaams minister van Binnenlands Bestuur, Inburgering, Wonen, Gelijke Kansen en Armoedebestrijding, over de afschaffing van het Provinciefonds en de impact daarvan op regionale landschappen en bosgroepen – 197 (2014-2015)

Voorzitter: de heer Bert Maertens

De voorzitter: Mevrouw Pira heeft het woord.

Mevrouw Ingrid Pira (Groen): Voorzitter, minister, ik stel met u vast dat u zich over heel veel verschillende onderwerpen moet informeren. Ik heb zelf trouwens ook veel geleerd van uw antwoord daarnet. Bedankt.

Mijn vraag spreekt niet zo tot de verbeelding, maar heeft ook met het milieu te maken. We weten allemaal dat er, in uitvoering van het witboek Interne Staats-hervorming, een aantal zaken met betrekking tot algemene landschapszorg aan de provincies zijn toegewezen. Dat heeft vorig jaar concreet geresulteerd in bestuursakkoorden tussen de Vlaamse Regering enerzijds en de provinciebesturen anderzijds. Daarbij werden de regionale landschappen en de bosgroepen overgeheveld naar de provincies. Dat is vorig jaar gebeurd. Niet alleen de werking en de aansturing van die organisaties zit nu bij de provincies, maar ook de middelen. Dat was ook afgesproken in het kader van de interne staats-hervorming. Dat was een principe: als de taken verschuiven, dan verschuiven ook de middelen.

Nu is er bij heel wat mensen die werken en betrokken zijn bij die organisaties, natuurlijk heel wat ongerustheid gegroeid omdat het Provinciefonds binnenkort wordt opgedoekt. Ze vragen zich af wat er met hun middelen zal gebeuren.

Op vrijdag 3 oktober hadden de gedeputeerden voor Leefmilieu, Landbouw en Ruimtelijke Ordening hierover een overleg met minister Schauvliege. Het antwoord van minister Schauvliege was heel duidelijk: ze zei dat er binnen de budgetten voor Leefmilieu geen plaats is om de regionale landschappen en de bosgroepen te ondersteunen. Ze maakte ook duidelijk dat binnen de Vlaamse Regering de minister van Binnenlands Bestuur het eerste aanspreekpunt is ter zake, omdat dit te maken heeft met de afschaffing van het Provinciefonds.

Minister, wordt er bij de afschaffing van het Provinciefonds rekening gehouden met de afspraken die zijn gemaakt in het kader van de bestuursakkoorden tussen de Vlaamse Regering en de provinciebesturen? Wat gebeurt er met de ongerustheid van de sector over de middelen die, zoals beloofd, zouden worden overgeheveld naar het Provinciefonds, en die dus eigenlijk verdwijnen nu het Provinciefonds wordt opgedoekt? Wordt er eventueel gedacht aan een aparte constructie, zodat die organisaties toch hun middelen kunnen behouden?

De voorzitter: De heer Doomst heeft het woord.

De heer Michel Doomst (CD&V): Voorzitter, minister, geachte leden, ik heb het gevoel dat dit eigenlijk een ongewilde uitloper is van twee bewegingen die zijn gebeurd. Als ik het goed begrijp, was bij het overhevelen van de budgetten voor de bosgroepen en de regionale landschappen naar de provincie inderdaad meteen ook een beweging gemaakt naar het Provinciefonds, waarin die middelen werden opgenomen. Een heel ongelukkig gevolg daarvan is nu dat het Provinciefonds wordt afgeschaft en dat meteen een heel belangrijke regionale dienstverlening helemaal op de tocht wordt gezet. Ik wil er toch op aandringen dat hierover verder wordt overlegd met de provincies, en dat men bekijkt hoe dit – een klein beetje ongewild, lijkt me – gevolg van twee bewegingen toch nog een oplossing zou kunnen krijgen.

De voorzitter: Mevrouw Sminate heeft het woord.

Mevrouw Nadia Sminate (N-VA): Voorzitter, minister, geachte leden, eerst en vooral wil ik zeggen dat ik de bezorgdheid op zich van mevrouw Pira over de toekomst van bosgroepen en landschappen zeker begrijp. Dat zijn immers uiteraard belangrijke instrumenten van de provincies, en ze zullen dat ook blijven. Het moet echter ook worden gezegd dat de financiering van bosgroepen en regionale landschappen een basisfinanciering is. Ja, het klopt dat de provincies ongeveer 3,5 procent moeten besparen. Wil dat dan echter zeggen dat ze meteen ook de verantwoordelijkheid voor die instrumenten mogen afschaffen? In mijn ogen klopt die redenering helemaal niet.

Vrijwel iedereen in deze commissie is lokaal ook uitvoerend mandataris. Ik denk dat heel weinigen onder ons niet voor dergelijke besparingen staan. Ik ben zelf schepen van Financiën en Begroting, dus ik weet wat zo'n besparingsoefening inhoudt. Ik kan echter als schepen van Financiën moeilijk zeggen: ik ga besparen en dus ga ik die en die en die bevoegdheid gewoon afschaffen. Dat is volgens mij niet het gezonde principe van besparen. Zo simpel is het volgens mij. Niemand heeft ooit gezegd dat door die besparing de regionale landschappen moeten worden afgeschaft, en dat is wel wat er hier wordt voorgesteld.

Dit gezegd zijnde, lijkt het me dat de discussie op de verkeerde plaats wordt gevoerd. De discussie gaat over de waarde van regionale landschappen, over de toekomst ervan. Ik vraag me af of deze discussie dan niet beter naar de commissie Leefmilieu wordt doorgeschoven.

De voorzitter: De heer Caron heeft het woord.

De heer Bart Caron (Groen): Voorzitter, normaliter was ik niet van plan me hierin te mengen, want het was de vraag van mevrouw Pira, en ze heeft dat met verve gedaan. Mevrouw Sminate, il faut être un peu sérieux. Vindt u het normaal mocht u er in uw gemeente een bevoegdheid bij krijgen, waarbij men eerst 70 procent van het budget meegeeft, en dan het jaar erop zegt dat men zich heeft vergist, dat men dat budget terugtrekt, maar dat u er wel bevoegd voor blijft? Dat is wat er gebeurt, en niets anders.

De voorzitter: De heer Kennes heeft het woord.

De heer Ward Kennes (CD&V): Voorzitter, minister, geachte leden, het is eigenlijk ook met het voordeel van de dubbele pet, een lokaal mandaat en een parlementair mandaat, dat ik over die bosgroepen spreek. Die leveren bijzonder goed en zinvol werk, en in die zin vind ik dat ze moeten kunnen blijven functioneren.

Nu, wat is er gebeurd? Op een bepaald moment is er aan het Provinciefonds een budget van 2,5 miljoen euro toegevoegd met betrekking tot het onroerend erfgoed en het toerisme, en van 3,5 miljoen euro voor de bosgroepen en de regionale landschappen. Dat is in een zeer recent verleden gebeurd. Dat staat in die tabel. Er werd gezegd: dat geld gaat nu naar de provincie specifiek om die materie op te volgen. De provincie kreeg een opdracht van Vlaanderen en kreeg daar een budget bij. Die provincies hebben dat uiteraard aangenomen, omdat dit past bij de doelstelling van de grondgebonden opdracht. Dat lijkt me een juiste keuze. Ik wil die op zich ook niet in vraag stellen.

Er werd echter gezegd dat men voor dat geld technisch het Provinciefonds zou gebruiken. Op een bepaald moment is dan gezegd dat men dat Provinciefonds voor algemene zaken zou afschaffen. Een jaar voordien was echter gezegd dat men dat specifieke budget daarvoor zou gebruiken. Dat is dan technisch in dat Provinciefonds terechtgekomen. Nu zegt men dat we die discussie moeten voeren in de commissie Leefmilieu, terwijl de minister van Leefmilieu dat geld heeft afgestaan, heeft overgedragen. Nu zou die minister die op een bepaald moment de bevoegdheid en het geld heeft afgestaan, opnieuw de vraag krijgen. Doen we dat, dan zouden we in de verkeerde commissie terechtkomen. We moeten ernstig blijven en niet de bal doorspelen. Daarstraks was het Onderwijs, maar nu is het wel degelijk níét Leefmilieu.

De voorzitter: Mevrouw Taeldeman heeft het woord.

Mevrouw Valerie Taeldeman (CD&V): Voorzitter, minister, geachte leden, ik wil me aansluiten en van deze gelegenheid gebruikmaken om hier de troeven van die regionale landschappen en de bosgroepen toch nog eens te accentueren. Ze ontwikkelen activiteiten met betrekking tot landschappen, natuur, trage wegen, het toegankelijk maken van bossen enzovoort. Ze brengen eigenlijk de natuur dichterbij de mens. Ze socialiseren de natuur enigszins.

Het is hier al aan bod gekomen: in uitvoering van dat witboek Interne Staats-hervorming kregen de provincies extra taken met betrekking tot die regionale landschappen en bosgroepen. Er is inderdaad een budget overgeheveld naar het Provinciefonds, niet alleen vanuit Natuur, maar ook, meen ik me te herinneren, vanuit Onroerend Erfgoed en Toerisme. De discussie voeren over de vraag in welke commissie deze vraag aan bod moet komen, zal geen oplossing bieden voor de verdere toekomst van de regionale landschappen en bosgroepen, lijkt me.

Door het Vlaamse regeerakkoord krijgen de provincies met de afschaffing van het Provinciefonds een besparing te verwerken. Het is nu aan elke provincie

afzonderlijk om te bekijken hoe ze met die vermindering van inkomsten zal omgaan en waar ze op het vlak van grondgebonden materies prioriteiten gaat leggen.

Minister, ik heb begrepen dat er deze week nog een overleg is gepland met de regionale landschappen en bosgroepen. Ik hoop alvast dat zij overleg zullen plegen met de deputaties, in de hoop dat de werking van de regionale landschappen en bosgroepen verder kan worden gefinancierd vanuit de budgetten van de provincies.

De voorzitter: Minister Homans heeft het woord.

Minister Liesbeth Homans: Mevrouw Pira, ik ben het met uw vraagstelling niet eens omdat u heel duidelijk en expliciet in uw vraag opneemt dat minister Schauvliege heeft gezegd dat zij jullie naar mij doorverwijst. Minister Schauvliege is zelf naar mij gekomen om te zeggen dat zij dat pertinent niet gezegd heeft. Wil dat zeggen dat ik in deze commissie het debat niet wil voeren? Neen. Maar als het niet zo gebeurd is – en minister Schauvliege heeft mij er zelf over aangesproken en niet omgekeerd – ben ik redelijk geneigd om minister Schauvliege echt wel te geloven in dezen en vind ik dit in uw vraag een onterecht punt.

Los daarvan heeft de Vlaamse Regering inderdaad beslist om vanaf 1 januari 2015 de resterende 37 miljoen euro uit het Provinciefonds te halen. Dat klopt. Dat was een collegiale beslissing van de regering in het kader van de besparingen. Ook in het debat over de Septemberverklaring is dat een aantal keren aan bod gekomen.

In deze tijden moet elk niveau een besparingsoefening doen. Mevrouw Taeldeman, ik denk dat u dat ook hebt aangegeven. Het gaat niet enkel om het lokale en federale niveau maar ook om het Vlaamse niveau. Dan vind ik het niet onlogisch dat ook het provinciale niveau een besparingsinspanning doet.

Die 37 miljoen euro van het Provinciefonds is 3,4 procent van het hele budget van de provincies. Bosgroepen en regionale landschappen is een zeer uitgesproken grondgebonden bevoegdheid. Daarover kan geen discussie bestaan. Is het grond- of persoonsgebonden of wat dan ook? Dit is zeer duidelijk grondgebonden, zo bleek uit alle overlegmomenten die we al hebben gehad. Dat staat ook heel duidelijk in het regeerakkoord en zal wellicht nog verder in het kader van de beleidsnota worden besproken. Dit is een van de bevoegdheden die bij de provincies zal blijven. Nu moeten de provincies bekijken hoe zij die kleine besparingsoefening in het geheel van hun financiën zullen regelen.

Ik vind uiteraard regionale landschappen en bosgroepen zeer belangrijk. Het is de verantwoordelijkheid van elk provinciebestuur op zich om te bekijken hoe zij die besparing zullen uitvoeren, die wij inderdaad aan hen hebben opgelegd. Wij vragen dat niet alleen aan hen. Wij zijn bij andere groepen ook besparingen gaan zoeken. Wij hebben onze eigen overheid ook een serieuze besparingsoefening opgelegd. Het is dus de verantwoordelijkheid van de provincies. Ik hoop dat zij toch met een zeker sérieux zullen omgaan met deze uitgesproken grondgebonden bevoegdheid.

De heren Doomst en Kennes hebben aangegeven hoe die middelen in het Provinciefonds zijn gekomen. Ze waren niet geormerkt. Het is dus niet zo dat enkel vanuit de middelen van het Provinciefonds financiering zou kunnen gaan naar de bosgroepen en de regionale landschappen. Ik pleit absoluut voor het voortbestaan van deze zeer waardevolle instelling. Maar ik leg bij dezen echt wel de verantwoordelijkheid bij de provinciebesturen. Zij moeten de verantwoordelijkheid opnemen voor deze expliciet grondgebonden bevoegdheden.

De voorzitter: Mevrouw Pira heeft het woord.

Mevrouw Ingrid Pira (Groen): Minister, dit antwoord is uiteraard ontgoochelend. Ik kan het niet anders zeggen. De bosgroepen zijn niet enkel een instrument. U verwijst meermaals naar het feit dat ze grondgebonden zijn en dus helemaal de verantwoordelijkheid van de provincies. Maar de bosgroepen en regionale landschappen zijn niet enkel een instrument om provinciale doelstellingen te realiseren, ze zijn er ook om Vlaamse instandhoudingsdoelstellingen te realiseren. In die zin is het perfect een gedeelde verantwoordelijkheid.

Eigenlijk is de kern van mijn vraag de vraag naar de overeenkomst tussen de Vlaamse Regering en de provinciale besturen. Daarin was duidelijk gezegd dat ook de gelden zouden overkomen. Nu moeten de provincies besparen, een eerste keer omdat het Provinciefonds is afgeschaft. Er staat hun trouwens nog een grondigere hervorming te wachten. En bovendien geraken ze nu die gelden kwijt waarover een akkoord bestond. Het gaat mij duidelijk over het schenden van een akkoord.

Er wordt veel gesproken over besparen, maar in sommige beleidsdomeinen is een investering net een besparing. Dat is vaak het geval in de beleidsdomeinen Milieu en Mobiliteit. Het laten liggen of het niet opnemen van bepaalde noden zal op termijn leiden tot hogere kosten. Uit een onderzoek van de Vlaamse Regering naar die bosgroepen blijkt dat een investering in de houtsector kan leiden tot een omzetstijging van factor zes tot acht. Daar gaat tewerkstelling mee gepaard. Een investering in die sectoren leidt op termijn tot besparingen, niet omgekeerd. Als men nu gaat besparen, zal men veel meer kosten krijgen. Dat vind ik een belangrijke overweging.

We zullen zien wat het gesprek met de provinciale gedeputeerden oplevert. Ik denk dat zij nu al zeker kunnen zijn van een negatief antwoord. Iedereen hier zit in met die organisaties. Als nu uit de feiten blijkt dat de provincies er niet op zullen ingaan om de financiële middelen over te nemen, wat dan?

De voorzitter: De heer Durnez heeft het woord.

De heer Jan Durnez (CD&V): Ik denk dat ik sommigen zou ontgoochelen mocht ik nu niets vertellen. In mijn vorige levens ben ik twintig jaar voorzitter geweest van een regionaal landschap. Ik heb mee bosgroepen opgericht. Bij de provincie ben ik jarenlang gedeputeerde voor Financiën geweest. Ik ken hier en daar iets van de voorgeschiedenis van deze hele kwestie.

Wat mij hier deugd doet, is de enorme consensus dat dit moet blijven bestaan. Dat is een belangrijke stelling van alle zijden. In dergelijke operaties zou er twijfel kunnen bestaan of iedereen wel verder wil doorgaan met regionale landschappen en bosgroepen.

De discussie over oormerken of niet oormerken is een semantische discussie. Als je tabellen maakt over de Vlaamse Regering en de vijf provincies, waarin je opsomt wie wat inbrengt en hoe je dat verrekent, dan kun je niet zeggen dat dit in deze kwestie een onbekend stuk is. Het is in die berekening natuurlijk een geormerkt stuk.

In het witboek was opgenomen dat de verrekening op die manier zou gebeuren. Je kunt moeilijk achteraf zeggen dat het erbuiten staat. Het was duidelijk in het witboek zelf opgenomen dat men op die manier de omwisseling, het gelijk oversteken tussen Vlaanderen en de provincies zou regelen.

De regionale landschappen en de provincies zullen tevreden zijn met wat hier vandaag werd gesteld: dat dit de 3,5 procent besparing is die de provincies

moeten doen. Ik kan me dus best voorstellen dat men in de komende jaren niet nog eens langs de kassa zal passeren want de 3,5 procent is nu gerealiseerd. Iedereen zal daarmee heel tevreden zijn. Daarmee hebben wij een stap vooruit gezet.

De voorzitter: De heer De Loor heeft het woord.

De heer Kurt De Loor (sp.a): Ik kan mij in grote lijnen aansluiten bij wat de heer Durnez zegt. Maar, minister, ik vind toch dat u het zichzelf te gemakkelijk maakt door u te verschuilen achter de theorie van de grondgebonden bevoegdheden. Ik wil er de nadruk op leggen dat de afspraken die met de provincies zijn gemaakt voor de regionale landschappen en bosgroepen worden nagekomen. Ik stel in deze commissie vast dat er nog heel veel vragen zijn, maar ook veel bijkomende taken, terugtrekkende budgetten en verminderde budgetten. Ik heb dus alle begrip voor de ongerustheid en de vraag naar duidelijkheid over de toekomst en de goede werking van de regionale landschappen en de bosgroepen.

De voorzitter: Mevrouw Sminate heeft het woord.

Mevrouw Nadia Sminate (N-VA): Mevrouw Pira, over één zaak zijn we het allemaal eens, en dat is de enorme waarde van de regionale landschappen en bosgroepen. Over de volgende stelling zijn we het absoluut oneens, en dat is dat het over een gedeelde verantwoordelijkheid zou gaan. De provincies waren zelf vragende partij om die bevoegdheid over te hevelen.

Minister, dan is er nog de kwestie van de financiering, en daar kan ik u alleen maar in volgen. Ook dit is een verantwoordelijkheid van de provincies. Zij moeten ervoor zorgen dat ze de persoonsgebonden bevoegdheden die ze nu nog uitvoeren, niet meer uitvoeren zodat er voldoende middelen beschikbaar zijn voor deze zeer belangrijke bevoegdheden.

De voorzitter: De vraag om uitleg is afgehandeld.